

100 ÉVES AZ EVANGÉLIUMI HÍRNÖK hatodik évtized

VOLUME 56, SEPTEMBER 15, 1964

No. 18. szám — 1964 szeptember 15

JÉZUS mondá: "De előbb hirdettetnie kell az evangéliumnak minden pogány népek között." (Márk 13:10.)

Official Organ of the Hungarian Baptist Union of America
Az Amerikai Magyar Baptista Szövetség hivatalos lapja

1961. október 15-én ezzel az (új) fejléccel és kisebb, a maihoz hasonló formátumban jelent meg a lap. Azóta lényeges változás nem történt.

Jubiláló lapunk hatodik évtizedét tekintjük át ezúttal e sorokon.

Petre Adalbert lelkipásztor nem csak a detroiti gyülekezet élén munkálkodott szokatlanul hosszú ideig (20 év), hanem az Evangéliumi Hírnököt is elődeinél hosszabb ideig, 11 évig szerkesztette: 1953-tól 1964-ig. Váratlan halála után testvére, *Petre Gábor* clevelandi, majd a következő évtől *Molnár Antal* detroiti lelkipásztor szerkesztette lapunkat. Molnár testvér halála után *dr. Udvarnoki Béla* kapott megbízást a lap szerkesztésére. Udvarnoki testvér 1967-től több mint 10 éven át folyamatosan végezte ezt a munkát és a lap legismertebb szerkesztőjévé lett. Írásaival a lap teológiai és irodalmi értéke lényegesen emelkedett - tanárember volt, s a teológia doktora. Ugyanakkor a 60-as és főleg a 70-es évek politikailag polarizált világában szerkesztői munkáját, különösen is a *Szemle* című rovatát nem egyformán értékelték sem az Óházában, sem idekint. Szókimondásával, fekete-fehér látásával szövetségünk életének meghatározó tényezőjévé vált.

A lapot egyébként New Yorkban nyomtatták, egy évig (1962) Torontóban, majd Udvarnoki testvér idejétől Clevelandban.

Az Evangéliumi Hírnök a hatvanas években is hűséges képet ad a szövetség gyülekezeteinek életéről, legtöbbször a *Misszió Mezőkről* rovatban. Ezek közül megemlítek néhányat.

- Beszámol a Torontói Gyülekezet új korszakot nyitó döntéséről, a *Rámai tábor* megvásárlásáról (megnyitó ünnepély 1960. július 24) és folyamatosan beszámol az ott folyó munkáról, a következő évben megkezdődő táborig (bibliai) konferenciákról.

- 1961-től megindul a *Nők rovata*.

- Folyamatosan beszámol az 1956-ban Watervlietből Floridába telepített

Menház (később Bethesda Otthon) életéről, építkezéseiről; majd az Otthon melletti kápolnában formálódó *Palm Bay-i Gyülekezet* hivatalos megalakulásáról (1968. április 9).

- Jelentős hangsúlyt kap a *külmisszió* is a lap oldalain. Az *argentínai* misszióból visszatért *Molnár Antal* helyébe *Pintér Sándort* (délvidéki magyar lelkipásztor) küldi ki a szövetségünk 1963-ban és ugyanebben az évben olvashatunk arról, hogy a *Cserepka házaspár bolíviai* misszióba indul - kanadai baptisták megbízásából ugyan, de a szövetségünk is saját misszionáriusának tartja őket. *Nagy István* testvér ugyanakkor családjával együtt *Braziliában*, S. Paulóban végez misszionáriusi szolgálatot. 1964-ben egy beszámoló végén örömmel nyugtázza Nagy testvér, hogy „*ebben az évben rendszeresen megkapjuk az Evangéliumi Hírnököt, ami nekünk itt nagyon sokat jelent. Sok áldást és örömet hoz számunkra...*”

Ahogy olvasgatom a hatvanas évek számait, ráakadok néhány még ma is egyszer-egyszer cikkel jelentkező testvér nevére: *Somogyi Gáborné*, *Faulkner Károlyné*, *Nagyajtai Eszter* (Szabadka). Tartsa meg őket továbbra is az Úr; várjuk írásaikat!

Jelentős terjedelemben számol be az Evangéliumi Hírnök a hatvanas években elhunyt szövetségi munkások temetéséről. (A rendelkezésemre álló számok alapján:) 1965 májusában *Petre M. Adalbert*, 1967 szeptemberében *Molnár Antal*, 1969 júniusában pedig *Vér Ferenc* testvér költözött el az Úrhoz (40 éve). Mindhárman nem csak saját gyülekezetüknek, hanem az amerikai magyar baptista misszióknak is jelentős oszlopai voltak. Az Úr újakat támasztott helyettük, akikkel tovább folytatta az itteni missziót, s az Evangéliumi Hírnök munkáját. (HG)

Végül a 60-as évek végéről idézünk: 1969. július 1. A szerkesztő rovata, Udvarnoki testvér ma is aktuális írása.

Konferencia vagy Konvenció?

Tévedés ne essék, nem szójátékról lesz szó... Gyülekezeteink képviselői, a bizottságok tagjai és érdeklődő magyar baptista testvéreink újból együtt lesznek, hogy megtartsák évi közgyűléstüket.

Az évi közgyűlés szövetségünk életének, terveinek és munkájának látható, hallható és tapasztalható megnyilvánulása.

Mi lesz ez a gyűlés: *konferencia*, vagy *konvenció*? Mi a különbség? Közhasználatban ez a két szó egyet, *kiizgyűlést* jelent. De a két szó közötti különbség figyelmeztetés és a különbségben rejlő tanulság miatt nem árt, ha tüzetesebben szemügyre vesszük a két szó jelentését.

Mind a két szó latin. Az egyik, a konvenció (con-venio, venio = jövök) egyszerűen összejövetelt jelent. A másik szó a mi szempontunkból már több figyelmet igényel. A konferencia (con-ferro, ferro = hozok) többet jelent az összejövetelnél. A konvención a *jövésen*, a konferencián a *hozáson* van a hangsúly.

Megkérdezhetjük a fentiek szerint: miért megyünk az évi gyűlésre? Csak azért, hogy ott legyünk, vagy azért, hogy valamit vigyünk? Tevékeny, érdeklődő résztvevők leszünk, akik tudatosan, tervszerűen és egyszerűen hozzájárulunk a gyűlés sikeréhez, vagy pedig hallgatással, esetleg elégedetlen bírálgatással óhajtuk előrevinni az Úr ügyét?

A szövetség vezetői, a bizottság tagjai, az előadók *hoznak* valamit. *Hoznak* jelentést munkájukról, terveket, a beszámolót, s az előadók *hoznak* lelki javakat. Ezek tényleg konferenciázók, „*összehozók*” lesznek. Minél több az *összehozó*, annál gazdagabb, épületesebb és áldásosabb a konvenció, az *összejövetel*.

Gyűléseinkre hozunk ügyeket, kérdéseket, javaslatokat és tanításokat. Ezekből kitűnik, hogy nemcsak a vezetőknek, a bizottságok tagjainak és az előadóknak kell hozniuk valamit, hanem a gyűlés minden résztvevőjének is, hiszen pontosan ez okból tartjuk a gyűlést.

Mit hozhatnak a résztvevő testvérek, a küldöttek? Hozhatnak kellő *érdeklődést* az Úr munkája iránt. A küldöttek döntenek a javaslatok felett. A javaslatok elfogadásával, vagy elvetésével a küldöttek határozzák meg szövetségünk ügyvitelét a jövő közgyűlésig, vagy tovább is. A vezetőséget a delegátusok ilyenemű tevékenysége irányítja...

Hozhatnak a küldöttek *megszentelt érzületet*. Az Úr ügyéről lesz szó a gyűlésen. Az Úr tiszta ügyéhez tiszta kézzel és tiszta érzülettel szabad nyúlni. Az orvosok az operáció előtt „bemosakodnak”, a szakácsnők a főzés előtt keztesnek. A

gyűlés résztvevői pedig vizsgálják meg szívüket és indulatukat mielőtt szólnának. Ha így készülnek a konferenciázók, akkor bölcsesség nélküli gondolat nem nyer kifejezést, ami pedig szóban megnyilvánul, az tiszta elméből és tiszta szívből jön.

Minden testvérünk érezheti, hogy a konvencióra nem azért *megyünk*, hogy bíráljunk, hogy saját hangunkat halljuk, hanem azért hogy *vigyünk* lelki kincseinket, a nálunk lehelyezett bölcsességet, hogy egymás javai által épüljünk és az Úr munkája erősödjék.

Mi lesz a legközelebbi gyűlés? Konferencia, vagy konvenció? lesz ott lelki öröm és szellemi gazdagodás, vagy csak összejövetel? **U. B.**

100 ÉVES DETROIT

A Centenáriumát ünneplő gyülekezetünkben 3 jubileumi alkalmat szerveztünk. A márciusin a szövetségünk gyülekezeti és lelkipásztorai voltak jelen, a másodikon a Torontói Gyülekezet testvérisége, ezen az utolsón pedig a szomszédos magyar egyházak lelkészei és tagjai. A december 7-i jubileumi alkalmat adventi zenei ünnepélynek is neveztük.

Az Úr megáldotta együttlétünket. Vendégeink is megérkeztek. Bár többre is számítottunk, mégis volt okunk arra, hogy úgy érezzük, hogy sokan vagyunk, hiszen mindegyik környékbeli magyar egyház és gyülekezet (két református, egy katolikus és egy pünkösdi) lelkipász-

tora eljött és bekapcsolódott a szolgálatba. Híveik közül is többen eljöttek.

Az ének és zenekari számok között meghallgattuk a lelkipásztorok szolgálatát, és az igehirdetést is az alkalom végé felé, melyet ezúttal *Nt. Lizik Zoltán* windsori református lelkész tartott, aki most volt először közöttünk. Őt néhány hónappal ezelőtt iktatták be új szolgálati helyére, a Freee Magyar Református Egyházba. Magyarországról, Ceglédre érkezett; az egyik legnagyobb gyülekezetből egy kicsibe. Isten áldását kívánjuk szolgálatának újabb szakaszára! A jelenlévő lelkipásztorokat a mellékelt fényképen láthatjuk.

Herjeczki testvér történelmi visszatekintésében azúttal elsősorban arról a 48 éves időszakról szolt és mutatott fényképeket, amikor gyülekezetünk a 8400 Vanderbilt Streeti (Delrey) imaházban élt és szolgált – 1928-tól 1976-ig.

Mint kiderült, abban a városrészben 8 magyar templom / egyház élt, egészen közel egymáshoz – talán nem túl sokat törődve egymással. A Szentkereszt Római Katolikus Egyház az egyetlen, amelyik ma is ott él, szép templomukban – ami közvetlenül a mi régi, még ma is létező templomunk mögött van.

Őrültünk, hogy a régiek közül *Tóth (Muncsán) Olga* testvérnő is eljött közenk, aki a Vanderbilt-i imaházunkban nőtt föl, s ismeri az 1930-as közgyűlésről készült, kinagyított fényképen lévők nagy részét.

Gyülekezetünk életének egy-két különleges eseménye – a szűk hely mértékéhez igazítva.

- Ma már csak a történelmet őrző feljegyzésekből tudjuk (például *Dr. Gerzsenyi László* 1978-ban készült, „*A Detroiti Első Magyar Baptista Gyülekezet 70 éves története*” című dol-

gozatából, amit a 30 évvel ezelőtti jubileumon felolvasott.), hogy *Flinten* és *Highland Parkban* is volt magyar baptista gyülekezet a 20-as években. 1928-ban templomot tervezett építeni a *Dulity Miklós* lelkipásztor által vezetett Highland Paki gyülekezet. Az akkor lelkipásztort kereső detroiti gyülekezet más megoldást kínált: meghívta Dulity testvért lelkipásztorának, aki a gyülekezetével együtt eljött és a két testvériség egy nagyobb gyülekezetet alkotva munkálkodott Detroit *Delray* nevű városrészében. Csatlakozott hozzájuk ugyanakkor a detroiti magyar pünkösdi gyülekezet egy része is. Az így már 185 tagot számláló gyülekezet néhány hónapon belül egy nagyobb imaházat vásárolt, a *8400 Vanderbilt Avenuen*, amit 1928. december első vasárnapján nyitottak meg - éppen 60 évvel ezelőtt. Az esti ünnepélyre a templom 3 harangja hívogatta a testvériséget és a környék magyarjait.

- 1931 őszén Dulity testvér elbúcsúzott a gyülekezetétől, a *Watervliet-i Aggmenház* vezetését vállalta el. A gyülekezetnek ekkor 112 tagja volt. Az új lelkipásztor, *Petre Adalbert* testvér a gyülekezet misszióját az utcára is kivitte, például az 1932-től működő (Nagy József, gyülekezeti tag által épített) templom alakú missziós kocsis segítségével. (lásd fénykép). Az Áhítat 2008-as kiadása hátulján látható hatalmas plakátos és autós hirdetés egy másik, 1939-ben tartott evangélizációs sorozat emlékét őrzi, azt is Petre testvér szervezte.

- Az egykori imaházunk „szentélyén” a bemelegítő medencét keretező „koronán” ezt a két igét olvashatjuk: „*Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség*” és két nyelven is: „*Mindeddig megsegített minket az Úr.*”

100 év után mi is hálaadással valljuk ugyanezt.

Herjeczki Géza

1. A záró jubileumi istentiszteleten szolgáló lelkészek, balról: Kerekes Tibor, Kiss Barnabás, Herjeczki Géza, Varga Ferenc és Lizik Zoltán.

2. 1930 augusztusában Detroitban tartották a szövetség közgyűlését. A kép akkor készült az imaház előtt. Ez az eredeti, egy méter hosszú, kiváló minőségben megmaradt kép középső része, elől a lelkipásztorok, középen Dulity Miklós helyi lp.

Detroit (Delray) a missziós kocsis "Baptist Mission Chapel Car" az imaház előtt, istentiszteletre készen. 1932-től használták, néha heti két alkalommal. Homlokzaton: Békájtetek meg az Istenem!! Ajtó felett: Isten a szeretet!

TORONTÓ - RÁMA

December 25-én karácsony napját imaórával kezdtük. A közös ebéd után került sor az ünnepi istentiszteletre. Gyermekünk nagy izgalommal gyakorolták a verseket, énekeket. A változatos, gazdag programban mindenki számára volt üzenet. Imaházunk is megtelt, ilyenkor több itt felnőtt fiatal látogat haza családjával.

Már a múlt évben is terveztük hogy a szilveszter estét és az újév napját a táborban töltsük, de akkor nem valósult meg; gondoltuk, majd a következőt sikerül. Így többek áldozatos munkája eredményeként gyülekezetünk az elmúlt év utolsó napját és ez év első napját a

Csodálatos a tábor télen is.

táborban tölthette. Különleges alkalom volt - mindent betakart a fehér hó. Ez volt az első alkalom, hogy gyülekezeti szinten töltsünk több napot. Igaz, hogy fiataljainkat elengedtük Chicagóba, de így is telt ház volt az új épületben.

Balla és Bákai testvérek disznót vágtak erre az alkalomra, így a szilveszter estét disznótoros vacsorával nyitottuk meg. Ebédünk bal oldalát a tiszteletre rendeztük be, a jobb oldalt pedig vacsorára, ízlésesen díszítve, gyertyákkal, bibliaversékkel az asztalokon.

Az esti tisztelet és szolgálatok arra buzdítottak hogy emlékezzünk vissza az elmúlt évre, hálaadással; tudjunk hálát adni a nehéz helyzetekért, a megpróbáltatásokért is, mert Istennek célja van azokkal is életünkben: formálni, alakítani akar, az Ő tetszésére. Megerősödött bennünk Oláh Lajosné versének gondolata, hogy „az Úr szeretete, jósága, hűsége és kegyelme” évről évre édesebb.

Bákai és Weisz testvérek szóltak az igéből, hasonló gondolatok alapján. Azt is megtapasztaltuk, hogy a megosztott örömök megkétszereződnek, és a bánatok, nehéz helyzetek könnyebbé lesznek, ha Urunk elé hozzuk azokat, közös imádságban.

Éjfél után volt idő jókedvű időtöltésre is a 'vidám elme jó orvosság' mottó alapján. Senkinek nem kellett hazasietni, hosszú utat megtenni, csak felsétálni az

emeleti szállására, ha elálmosodott. Gyermekünk nagyon élvezte, hogy ők az egyik nagy teremben lettek matracokon aludhattak. Nem volt idő szabva a lefekvésre, felkelésre, senkinek sem. Másik kedvenc szórakozásuk a szánkózás volt, amit a terepjáró húzott a tábor mögötti nagy hómezőn; hát még az milyen izgalmas volt, amikor egy-egy nagyobb gyermek vezethette a terepjárót, felnőtt felügyelete mellett.

Újév napján délután volt a tiszteleti alkalomunk, amelyen Siveges Ernő tv. szolgált az Efézusi levél 4:24 alapján: *hagyjuk el, ami helytelen, bűnös és öltözzük fel az új embert!* - hallottuk.

Bőven volt ennivaló az est-ebédre is, amire egyik látogatónk öz-pörkölttel lepte meg a jelenlevőket. Mindenki jól érezte magát. Voltak, akik vasárnap a táborból jöttek az imaházba.

Elsősorban jó Atyánknak adunk hálát az elmúlt évért, hogy gyülekezetünkéről gondot visel. Ifjú Bákai István tv. helytáll az igei szolgálatban, Weisz Péter és Bákai István tv-ek a gyülekezet ügyeinek intézésében, Balla Sándor tv. pedig biztosítja, hogy a táborban minden jól menjen.

Hálát adunk azért, hogy jó reménységgel nézhetünk az új év elé. Bízunk

benne, hogy meghívott lelkipásztorunk, Püsök Dániel tv. családjával együtt tavaszra megérkezik közénk. Végül pedig Urunk vezetését kérjük minden dolgunkban.

Toth Gyné

RÁMA - CHICAGO

Január 30. – február 1. között tízen a gyülekezetünkől **jéghorgászaton** vettünk részt a kanadai Rámában. Legalább is ezt a nevet adtuk a hétvégének.

Először is az utazásról pár szót.

Ketten repülővel utaztak, nyolcan választottuk a nehezebb megoldást, 630 mérföldet mikrobusszal. Az odavezető út nehezebb volt. Michigan állam területén jeges volt az autópálya. Az elején még számoltuk a baleseteket, a végén már nem. Sok árokba borult, felfordult, keresztbefordult autókat és kamionokat láttunk, sok helyszínelő rendőrt, mentőt

és tűzoltót. A tíz órára tervezett utunkból tizenhat óra lett. Torontó előtt úgy száz kilométerrel keresztbe fordult egy kamion az autópályán. Még két órát vesztettünk egyhelyben állva. Nagyon kellemetlen volt. Mégis nagy hálával a szívémben érkeztünk meg a táborba péntek reggel kb. kilenc órakor.

A jéghorgászat rejtelseiről

Amint elfoglaltuk a szálláshelyünket, ami egyébként otthonos és kényelmes volt, néhányan, a komolyabb horgászok, beöltöztünk, megigazítottuk a felszerelésünket, kiváltottuk a horgászengedélyt, és Nagy Lajos testvér vezetésével kimentünk a Saint John's tóra. Tizenegy óra lehetett. Az első, nem éppen kellemes

élmény az volt, hogy elakadtunk a hóban éppen amint megérkeztünk a tópartra. Kb egy méteres hóréteg beszélek, amihez még Chicagóban sem vagyunk hozzászokva. A horgász-buzgóság nagyobb volt bennünk, mint az elakadt autóért való aggodás. Lementünk a tóra. Legalább nyolc fakunyhót számoltam a tavon. Ekkor már feltámadt a szél és egyre jobban hullott a hó, néha alig lehetett látni. Három helyen is megfúrtuk a jeget a jéghorgászathoz használatos speciális jégfúróval. Csodálkoztunk is egy kicsit, mert arra nem számítottunk, hogy félméteres jégréteget kell átfúrni. Beállítottuk a horgászbobotokat, felcsalítottunk élőhallal, egyszóval mindent úgy tettünk, ahogy a nagykönyvben elő van írva. Ott álltunk négyen a pusztasíkján, Nagy Lajos, a fia Róbert, a fiam Peti és én, egyre süvítőbb szélben és vártuk a sikert. Rajtam két pulóver, két kabát, két nadrág és két pár zokni volt, mégis úgy éreztem magam tíz perces állodálás után, mintha egy szál pólóban lettem volna. A vesém kezdte kikérni magának a dolgot. Meghúzódtam egy közeli barak mellett.

Végül is két kapásunk volt egy óra alatt, de egyiket sem sikerült kifogni. Az egy óra múltán mind a négyen úgy éreztük, hogy ebből elég. Összeszedtük a dolgainkat és kimentünk az elakadt autóhoz. Persze, nem tudtuk kivezetni a hóból. Hosszas kínlás után rájöttünk, hogy telefon sincs nálunk, így nem tudunk segítséget kérni. Beültünk az autótáborba, üzemanyag volt benne bőven, és várakoztunk. Kezdett sötétedni. A fiaink

végül megunták a várakozást és elindultak gyalog a táborba, ami kb. négy kilométer távolság. Még egy óra elteltével, elkezdünk aggódni a fiainkért. Hangos imádsággal próbáltuk leküzdeni a félelmeinket. De azután bezártuk az autót és elindultunk mi is. Alig hogy elindultunk érkezett a segítség, egy négy kerék meghajtású hókotró lapátos terepjáró, benne Balla Sándor, Báakai István és a fiaink. Örültünk de nem sokáig, ugyanis a terepjáró is elakadt egy hófedte mély árokban. Egy harmadik autós testvér jött értünk és visszavitt minket a táborba. Este hat óra körül érkezünk a szálláshelyünkre. Az autót végül is még akkor éjjel kimentették egy nagy erőgép segítségével. Vacsora után tartottam egy imaórát a kb. 35-40 fős gyülekezetnek. Az aggódásról beszéltem és arra buzdít-

Útól. Jairus lányának a feltámasztása és a vérfolyásos asszony gyógyulása volt az alapigénk. Arról szólhattam, hogy Jézus úr a betegség és a halál felett. Úgy a betegség, mint a halál, mindannyiunk élettapasztalata. Elszigetel az emberek-

Úrvacsora a táborban. Kuti József, Lukács János és Csercsa Róbert.

től, reménytelenné teszi az embert. A két történet jól tükrözi azt, amit a bűn tesz az emberrel. Jézus azonban úr minden bűnünk és reménytelenségünk felett. Ha őhozzá jövünk segítségért, ő nem utasít el bennünket.

Sok írivalóm lenne még a rámai hétvégéről. Itt abba hagyom, pedig felét se írtam le. Még talán azt említeném meg, hogy a szombat esti istentiszteleten Báakai István diakónus testvér indítványozta, hogy a Torontói - és a Chicagói gyülekezet váljanak testvérgyülekezetté. A magam részéről örömmel vettem a kedves felajánlást. Azt még nem tudjuk, hogy a testvérgyülekezet fogalma konkrétan mit takar, de a Jóisten segít majd bennünket és a torontóiakat, hogy rájövünk.

Hétfőn este érkezünk haza békeséggel.

Lukács János

tottam a testvéreket, hogy tegyük az Úr kezébe az aggodalmainkat és félelmeinket. Arra a napra nagyon aktuális volt az üzenet.

A hétvége lelki tartalmáról

Szombaton a fiatalok síelni voltak a közelben. Én délben keltem ki az ágyból. A délutánt testvéri beszélgetésekkel töltöttem. Közben Kulcsár Sándor testvér elkészítette életem legfinomabb halászlé eledelét. Mindenki nagyon dicsérte. A szombat esti istentiszteleten, a közben síelésből megérkezett fiatalokkal, kb. nyolcvanan voltunk. Az alapigém a vihar lecsendesítésének a története volt. Arról beszéltem, hogy Jézus úr a viharok felett. Készülve a hétvégére, az Úr nyilvánvalóvá tette számomra, hogy erre az üzenetre van szükségünk. Legyen nyilvánvaló mindenki számára, hogy Ő nagyobb minden viharunknál és próbánkánál, és ha ő ott van az életünk csónakjában, semmi végzetes baj nem érhet bennünket. Este tíz óra körül ért véget az istentisztelet, mégis a legtöbben egész éjjelig a székünkön maradtunk és énekelünk. Weisz Péter presbiter testvér kivetítette a szebbnél szebb lelki énekek szövegét, Csercsa Tamás pedig zongorán kísért minket. Isten Lelke erősen jelen volt azon az estén.

A vasárnap reggeli úrvacsorai istentiszteleten hasonló üzenetet kaptunk az

FÜR BÉLA

1921 - 2009

Für Béla 1921. március 24-én született Wadsworth, Ohio államban, szülei: József és Rozália negyedik gyermekeként. Édesanyja Wadsworthban fogadta el az Urat. Édesapja itt mint református kurátor szolgált, majd hazavándorlásuk után 1924-ben édesapja is elfogadta az Úr Jézust és bement.

Tagjai lettek az *értarcsai* kis baptista gyülekezetnek. A család és a gyermekek élete ezután szorosan kapcsolódott a gyülekezethez. A családban mindig szívesen énekeltek és zenéltek, hisz ezt örökölték a szülőktől. Testvérei: József, Rozália, Imre és a még életben lévő Olga.

1938-ban fogadta el az Úr Jézust és bement. Bemerítő lelkipásztora a debreceni *Sámfira* testvér volt. Ebben az időben alakítottak a gyülekezetben egy kis vonós zenekart. Hangszerüket ők készítették, majd vásároltak egy cimbalmot, amelyen ő tanult meg játszani. Gyülekezeti cimbalom játéka még ma is emlékeztet.

A II. Világháború idején besorozták; Magyarország, sőt egész Lengyelország távoli frontjain is szolgált. A háború vége felé sok más magyar katonával együtt az Ural hegységbe, orosz fogságba esett. 7 évet töltött távol az otthonától.

Később megismerkedett a gálospetri-i *Ruszkai Paulával*, akivel 1951 októberében házasságot kötött. Értarcsán éltek továbbra is, itt születtek gyermekeik, *Béla* (1953) és *Enikő* (1960).

A gyülekezetben szívesen szolgált az énekkarban, zenekarban; imaóra vezetéssel, sőt igehirdetői szolgálatra is felkérték.

1979-ben kitelepült a család az *Egyesült Államokba*. Kivándorlásuk után bekapcsolódtak a helyi, detroiti magyar baptista gyülekezet életébe, ahol akkor *Herjeczki András* volt a lelkipásztor. Itt szívesen szolgált az énekkarban, imaórát vezetett, vasárnapi iskolát tanított és amikor szükség volt rá, az igehirdetési szolgálatot is elfogadta. Nagyon szerette a gyülekezetet, szívesen ment az imaházba, sőt vágyott mindég oda. Amikor időnként pásztorcsere volt a gyülekezetben ő vette át a szolgálatot, mint a gyülekezet megválasztott vezetője.

2001-ben volt az aranymenyegzőjük, amelyet még erőben-egészségben, gyülekezeti és családi körben ünnepelt. Nagyon szerette családját: feleségét (*Paula*), gyermekeit: *Béla* (*Anikó*) és *Enikő* (*Márk*), unokáit: *Naomi*, *Annamária*, *Abrahám*, *Donnovan* és a rokonokat.

Az utóbbi egy év alatt legyengült és többször is kórházba került. Ha csak tehette, mindég ott volt a gyülekezetben - január 11-én is. Másnap kórházba került s rövid szünet után, 2009. január 13-án korahajnalban érte a hazahívó szó. Hazament Urához, akit nagyon szeretett.

Temetésére nagy részvét mellett január 16-án került sor. Az igét *Herjeczki Géza* lelkipásztor hirdette közeli és távoli rokonok és barátok jelenlétében. A szolgálatban részt vett *Lőrincz István* és *Kerekes Tibor* lelkipásztor és a gyülekezet énekkara.

Emléke szívünkben örökre megmarad.

Für Béla